

KRIMI DEKAMERON

ANEB PŘÍPADY Z DOBY
NORMALIZACE, KTERÉ
SE NIKDY NEDOSTALY
PŘED SOUD

JAN KUČERA

Jan KUČERA

KRIMI DEKAMERON

**aneb, případy z doby normalizace, které
se nikdy nedostaly před soud**

ÚVOD

Všichni jsme četli a v různých seriálech viděli práci četníků a policistů v době první republiky a také po sametové revoluci. Ale i v tak zvaných normalizačních letech po roce 1970 u nás dvacet let existovala policie. Pravda, v té době se policie jmenovala Veřejná bezpečnost, ale kdo chtěl tuto práci dělat, tak si název ani dobu moc vybírat nemohl.

Vzhledem k tomu, že komunisté v letech 1945-1950 prakticky vyměnili celý tehdejší bezpečnostní aparát, staré četníky a policisty nahradili novými příslušníky SNB (Sbor národní bezpečnosti), došlo po roce 1970 ke generační výměně, kterou ještě urychlilo propouštění těch příslušníků VB, kteří v letech 68-69 tak zvaně zaváhali a šli s lidem proti normalizované KSČ, a byli tudíž jako nespolehliví postupně propouštěni do civilu.

V sedmdesátých letech došlo k masivnímu náboru nových policistů do řad SNB a jedním z přijatých jsem byl i já. Po dvou letech náhradní vojenské služby a policejní školy dostali skoro všichni umístěnky do Prahy. Jen dva jsme odešli na oddělení VB mimo Prahu, na venkov.

Už se psal rok 1972 a rozjela se naplno normalizace celé společnosti. Já se ocitl, jako rodilý Pražák zvyklý být vždy v centru dění, na malém městě, kde se čas i životy lidí odvíjely tak nějak pomaleji a klidněji nežli v samotné velké Praze.

Byli tam jiní lidé nežli v Praze, kde si před příslušníkem VB lidé div neodplivovali, mající v paměti jejich zákroky v roce 1969 v centru Prahy proti demonstrantům. Tady to bylo jiné a já jim za to byl neskonale vděčný.

Byl jsem na svou práci hrdý, tak jako tisíce jiných příslušníků VB, a s hrdostí jsem nosil na brigadýrce státní znak „Českého lva“, i když mu v té době vyměnili královskou korunku za rudou hvězdou, ale taková byla bohužel doba.

Na oddělení dosluhovali tři staří pardálové, šéf počítal dny do důchodu, druhý čekal na termín svého vyhazovu za své selhání v krizovém roce 68 (nosil na uniformě trikoloru) a třetí čekal na termín svého nástupu na policejní školu. My dva nováčkové jsme byli mladí, štíhlí, o dvacet až pětadvacet cm vyšší jak naši o dvě generace starší kolegové. Jeden černovlasý a druhý blondák. Tehdy jsem začal chápat to, co mi říkala maminka o dvojím suknu. Jsou dívky i ženy, kterým se budou vždy líbit chlapi v uniformě, a já ji na sobě každý den měl!

Nadporučík čekající za svůj „těžký přestupek“, nošení trikolory na uniformě, na civil začínal v roce 1945. Sloužil se starými prvorepublikovými četníky a první nás upozornil na podobnost našich zelených uniforem s původními četnickými. Vyprávěl nám spoustu příběhů ze svých začátků, kdy měli na stanici dva jízdní koně a tři kola.

Vzpomínal, kolik se nakosil a nasušil sena pro ty koně a jak se četníci neradi převlékali do nových uniforem SNB, protože cítili, že je stejně brzy svléknou, což se jim také stalo. Také vyprávěl, jak vesele bývali uvítáni nováčkové vykonstruovanými případy. To jsem začal stříhat ušima, ale své obavy jsem brzy ke své škodě zapomněl.

1/ PRVNÍ PŘÍPAD

Už jsem do práce mimo Prahu jezdil asi týden vlakem. Na ramenou jsem měl stejnou dobu už druhou stříbrnou hvězdičku, která mne opravňovala k oslovení strážmistr. Ale jaké to bylo zklamání, když mne všichni oslovovali: „Pane vrchní!“ Připadal jsem si nejdříve jako nějaký číšník, dokud mi to starší kolega nevysvětlil. U četnictva byl vrchní strážmistr většinou velitelem stanice, tudíž to byla hodnost a oslovení, o kterém všichni prvorepublikoví četníci snili. U armády a později u SNB odpovídala hodnost vrchní strážmistr hodnosti poručík! No a lidé, aby nikoho neurazili, říkali všem četníkům zkráceně: „Pane vrchní.“

Po týdnu si mne zavolal dosluhující velitel, kapitán né větší jak 160 cm. Vždy, když jsem s ním mluvil, nemohl jsem za to, ale na tváři jsem měl úsměv, protože jsem z něj cítil, že je to dobrák. Úsměv mi ale ve vteřině ztuhl, když jsem slyšel: „Mladej, už jsi se rozkoukal, tak dostaneš první případ.“ Podal mi do ruky oznámení o trestném činu a poplácal mne po rameni!

Zasalutoval jsem, otřel si krůpěje potu z čela a odpotácel jsem se ke svému stolu. Můj stejně starý kolega měl volno, a tak jsem se do čtení pustil sám. Bohužel jsem se nedíval kolem a nevnímal šklebící se tváře ostatních kolegů. Oznámení se týkalo nezákonného jednání Jany N. bytem ... pro prostituci!

Ač jsem byl v té době již ženatý, a dokonce jsem měl doma už i miminko, přesto jsem se červenal jako študák před prvním polibkem. Fantazie samozřejmě začala pracovat naplno, a tak když jsem oznámení již znal slovo od slova, obrátil jsem se na nadporučíka. No a jediné, co jsem se dozvěděl, bylo varování,

abych si dal velký pozor na to, aby mne dotyčná nechtěla uplatit svým tělem!

Byl rok 1972 a fotografie ženských aktů již před třemi roky zmizely z novinových stánků a kdo chtěl ze zpěváků vystoupit v televizi, musel jako muž k holiči a dámy si oblékly sukně až na zem. Tak začala být i televize prudérní a já v této době mám vyslychat prostitutku?

Několik nocí se mi zdálo o těch nejkrásnějších ženách, které jsem kdy viděl, jak rozevírají kabát, pod nímž mají jen erotické prádlo a prosí mne, abych je nezavíral do vězení. Za to jsou ochotné splnit každé mé přání apod.

Manželce se ranní milování, i když krátké (jel mi vlak), velmi líbilo a nikdy ji nenapadlo, že příčinou by mohly být mé erotické sny o prvním případu. Všichni mi radili, abych dělal výslech v době odpolední služby, kdy bude na stanici klid a nikdo nás nebude rušit a nebude poslouchat.

Byl jsem už tak daleko v zajetí svých snů a představ, že jsem tuto radu nedokázal ani rozumně posoudit. Ale termín předvolání se blížil, já jsem vše zkontroloval a čekal na příchod podezřelého. V tu dobu mne napadlo, že jsem snad měl zavolat svědky či i její klienty, kteří byli v oznámení jmenováni, a divil jsem se, že mne na to nikdo ze zkušených kolegů neupozornil.

Ale už zvonil zvonek u dveří a já šel otevřít. Ve dveřích stála tak sedmdesátiletá suchá stařenka, která si ani nevšimla mých otevřených úst a hrnula se dovnitř. Sedla si ke kamnům na připravenou židli a vyndala si z kabelky občanku. Než jsem si stačil sednout k psacímu stroji a naťukat její iniciály začala sama. „Já vím, pane vrchní, proč tu jsem, ale když ten důchod je tak malý, a když vše poplatím, tak mi na to pivo a cigarety už peníze nestačí!“

Pomalou se mi krev začala vracet do hlavy a i plíce už fungovaly normálně, ale babka mlela jako kafemlejek: „Pane vrchní, víc jak jedno pivo a dvě cigára za číslo neberu, já za to nemůžu, že jsou chlapi pořád tak nadřžený!“

V tu chvíli jsem si vzpomněl na varování nadporučíka, abych se nenechal podplatit, že všude chybělo datum narození vyšetřované, a náhle mi vše došlo!

Pomalou jsem se zvedl, tiše přistoupil ke dveřím do kanceláře velitele, zmáčkl kliku a rychle dveře otevřel. No samozřejmě, všichni tam poslouchali a málem upadli na zem. Zase jsem dveře zavřel, rychle napsal pár vět a vysloužilé prostitutce pohrozil a nechal ji odejít.

Pak jsem šel do vedlejší kanceláře a tam mne přivítala bouře smíchu! No, a až nyní mne nadporučík teprve pasoval na „četníka službu konajícího!“ Skočil jsem pro chlebičky a lahev šampusu, až potom jsem se dozvěděl, že oznámení nemá ani číslo jednací a i kdyby mělo, nemohl bych ji podle současných zákonů odstíhat, protože má řádný zdroj příjmů, starobní důchod a prostituce přeci u nás v socialistické společnosti neexistuje!

Tak to byl první případ se sexuálním podtextem, který jsem neukončil návrhem na podání obžaloby na prokuraturu, ale na který jsem nikdy nezapomněl! Jen mé sny o krásných a prosících dívkách o mou pomoc se z mého podvědomí nějak vytratily.

2/ PŘEDNÁŠKA VE ŠKOLE

Uplynul rok a vše se na oddělení změnilo. Ti milí, příjemní a inteligentní kolegové odešli do důchodu, školy, civilu a nastoupila nová garnitura těch, co prošli u stranických pohovorů. Každý den jsem cítil, jak se IQ na našem oddělení prudce snížilo, ale o to více přibýlo nesmyslných úkolů, abychom my mladí, a já především, rychleji pochopili, kdo tu velí!

Velitelova „genialita“ se projevil třeba tím, že vymyslel službu od ranních čtyř hodin do poledne. Když jsme se ho ptali na důvod, s úsměvem nám vysvětlil, že bude dobré, když nás dělníci spěchající před šestou do továren uvidí na pěší hlídce. Jiný účel to nemělo. Ubezpečuji všechny, že bezúčelné vstávání ve 03.30 hod a cesta do služby s následnou nesmyslnou hlídkou nás deptala spíš psychicky jak fyzicky. Já jsem měl jediné štěstí, že jsem mohl na cestu do práce použít své osobní auto. V té době se na něj čekalo dva roky.

Když jsem šel do policejní školy, složila moje maminka v prodejně aut čtyřicet tisíc a po dvou letech, když na nás přišla řada, jsme doplatili do padesáti šesti tisíc a mohli si jít pro auto Škoda 100 S. Pokud bych byl odkázán na vlak, musel bych na služebně spát. Před čtvrtou nic nejelo.

V té době jsem dostal úkol uskutečnit v devátých třídách na školách v našem obvodu sérii přednášek k dopravní bezpečnosti. Byl jsem vyděšený, když jsem si představil, jak stojím skoro hodinu před plnou třídou patnáctiletých kluků a holek, které to, co budu povídat, nebude vůbec zajímat.

Bylo jaro a devátákům zbývaly do skončení školy poslední dva měsíce. Děvčata odložila zimní kabáty, bundy a vypadala jako krásní zrovna vylíhnutí motýlci, kteří přes zimu dospěli z nezralých dívek v dokonalé mladé ženy.

Byl jsem jen o pár let starší nežli oni a velmi dobře jsem si dovedl představit, jak se jejich nezájem bude projevovat. Přišel jsem do první školy asi o půl hodiny dříve a snažil jsem se z ředitele a učitelek dostat informace o mých předchůdcích. O čem mluvili a hlavně jak reagovali žáci, eventuálně co by je zajímalo?

Informace mne ještě více vyděsily. Můj bývalý šéf s desítkami let zkušeností skončil po dvaceti minutách s tím, že je to zbytečná ztráta času jeho i žáků a odešel.

Když všichni viděli můj zděšený výraz tváře, prohlásila jedna učitelka, že tuhle sběř, která se cítí už jednou nohou ze školy pryč, by zajímaly jen vraždy a znásilnění. Čím víc krve tím lépe! Ač to myslela v nadneseném slova smyslu, já se toho chytil jako ten tonoucí stébla.

Když jsem předstoupil před třídu, měl jsem dojem, že jsem na nějaké střední škole a hlavně dívkám je nejméně osmnáct let! Vskutku se na mne připravily. Průsvitné halenky bez podprsenek, minišaty, make-up, no prostě dospělé, a tak jsem si v duchu řekl: „Co by zajímalo čtyřicet pět minut tebe?“ A rozhodl jsem se mluvit jako učitel na policejní škole, a ne jako dopravák na základce.

K mému ještě většímu zděšení jsem si všiml, že si do zadních lavic sedlo asi pět učitelek. Představil jsem se a oznámil jsem téma přednášky, reakce byla přesně taková, jakou jsem předvídal. Všichni začali hlučet, někteří se smáli a někdo i zapískal. Ale já jsem jen spustil koutky úst a křikl: „Ticho!“ Na to asi nebyli zvyklí, a tak všichni ztuhli, a čekali, co bude. Já pokračoval: „Asi si mne pletete s učitelem, ale já jsem policista, který má zcela jinou

náplň práce, a když jsem si našel chvíli pro vás, tak mne budete poslouchat. Anebo si raději dáte písemku z matematiky?”

Obrátilo se na mne třicet párů očí, ale myslím si, že nejvíce udivené byly oči přítomných učitelek. Zřejmě žádnou písemku připravenou neměly. Já trochu ztišil hlas, aby jen absolutní ticho dovolilo poslouchat i těm vzadu, a začal jsem přesně tak, jak mi v nadsázce doporučila jedna z učitelek. Vraždy, krev, znásilnění, pitevna a dlouholeté tresty. Bylo ticho, že by bylo slyšet, i jak padá špendlík na zem. Když zbývaly do zvonění tak dvě nebo tři minuty, řekl jsem klidným hlasem: „A na přechodech silnice si také dávejte pozor, protože život a zdraví je to nejdůležitější, co máte, no a pokud o život či zdraví svou hloupostí přijдете, tak jste si je asi ani nezasloužili!“

Věřte nevěřte, ale následoval potlesk, až jsem se začervenal. Pak mne i přes můj odpor dvě učitelky odvedly do ředitelny, kde v mé přítomnosti referovali řediteli a s nelíčeným obdivem mi ještě jednou děkovaly. Tím by to asi mělo skončit, ale? Při mém odchodu na mne čekala nejmladší z učitelek, přibližně v mém věku, a moc mne prosila o rozhovor k tématu, který jsem na přednášce měl. Já ale plácal páté přes deváté, a tak jsem moudře souhlasil s tím, že se vše podstatné snad dozvím později.

Bylo nás pořád málo, a tak na odpolední byl velen jen jeden z nás s tím, že jej doplní členové Pomocné stráže VB. Ty jsem ale ten večer vynechal a přijal jsem na služebně učitelku sám.

V několik set let starém kamenném domě, bývalém zájezdním hostinci pro formany a jiné pocestné, bylo tak chladno, že jsme otevírali okna, z nichž do kanceláří zvenku proudil teplý jarní vzduch a s ním vonělo všude i jaro.

Teprve nyní jsem si ji pořádně prohlédl, byla vyšší nežli dívky, kterým jsem dával ve svých představách přednost, ale jinak bezvadná. Skoro dětský obličej na mne hleděl z kaštanových vlasů a ty oči, velké a modré jako obloha.

Uvažil jsem jí kávu a čekal, jak začne. Také jsem ji opakovaně ubezpečil o své diskrétnosti, která je mi za první vrozená a za druhé nařízena zákonem a předpisy.

Pak se uklidnila a tichým hlasem začala vyprávět o tom, jak již ve svých skoro patnácti letech byla vyspělá a při tom bezděčně uchopila svá ňadra a já viděl v letních šatech jejich tvar i velikost. Podprsenu měla, přeto v šatech bylo vidět vše.

Až se mi orosilo čelo a zadržával hlas. Doma jsme zrovna překonávali první manželskou krizi, kdy si manželka našla jiného, ale nakonec jsme to zase začali společně dávat dohromady. Jen ve mne byla taková ta hořkost, snad i touha po odplatě? Oko za oko, zub za zub, jak říká Bible?

Začala tajemně, že se objevil v jejím životě muž, až se z něj po chvíli vyklubal druh její maminky. Maminka měla rizikové těhotenství a z toho byla asi šest měsíců v nemocnici. No a tehdy to začalo.

Jednou otčím vstoupil do koupelny v okamžiku, když se sprchovala a dlouho si prohlížel její žensky dokonalou postavu.

Od té doby ji otčím chodil kontrolovat do koupelny, která se nedala zamykat. Pak jí dokonce začal mýt záda.

Byla perfektní vypravěčkou a já jsem byl za chvíli spíš vzrušený, jak rozhořčený nad chováním přítele její matky.

Ona vyprávěla, jak si naléval po večeři skleničku vína, potom přišlo koupání a ještě později se začal koupat s ní. Se společným koupáním čekal na její patnáctiny. Po malé oslavě a koupání si šli lehnout, vyprávěli si a on ji hladil nejdříve po vlasech a každý večer postupoval níže a níže. Její popis podrobností a následně i jejích pocitů při tom či onom jeho jednání na mne začal dělat dojem, že jí dělá vzpomínání a popis dobře a užívá si jej.

Při tom jejím detailním popisu jsem se málem přistihl, že pachateli začínám závidět. Nemohl jsem, než se zeptat, proč čekala s oznámením tolik let? Na to mi odpověděla, že krom otčíma nikdy žádného muže intimně nepoznala, tudíž nemůže posoudit rozdíl mezi tím, co je dobrovolně a co pod nátlakem, jak jsem o tom při přednášce ve škole mluvil.

Její stejně stará kolegyně ze školy jí v intimní chvíli popisovala svou první sexuální zkušenost, kde ji spolužáci na střední škole opili a potom ji jejímu chlapci ještě podrželi, aby se nemohla bránit. Pak popis ukončila tím, že si myslí, že to rozhodně nebylo znásilnění a ona měla být k chlapci vstřícnější.

Pak ještě dodala, že já jsem jí moc sympatický a po přednášce dostala nápad, že já jako ženatý bych jí mohl s rozhodováním pomoci. Vyschlo mně v ústech, cítil jsem krev, jak mi buší do tepen v uších a hlavně mi došla slovní zásoba. Už jako ve snu jsem slyšel otázku: „Opravdu se ti nelíbím a můžeš mi s tím rozhodováním pomoci?“

Hlava se mi točila, jako bych vypil nejméně celou lahev kořalky, a tehdy jsem pochopil, že se člověk může opít i jinak než alkoholem. Do této chvíle jsem musel o dívku vždy bojovat s její zdrženlivostí, a nyní se mi poprvé v životě sama nabídla. Když jsem jí rozepínal šaty a začal ji líbat, už jsem se začal propadat, nevím kam. Vnímal jsem jen přesně tu vteřinu, kterou jsem žil a která po ní následovala, nic víc!

Nevím dodnes přesně, co ode mne dívka chtěla, ale byl jsem si jist, že po školení od svého otčima, toho jistě dosáhla. Milování bylo úchvatné, jen jsem si oddychl, že po mne nechtěla, abych šel jejího otčima zbít. V takovou chvíli bych jí to snad i slíbil a kdo ví, zda i neudělal.

Přišla ještě dvakrát a vždy mne nejdříve „mučila“ či záměrně vzrušovala dalšími podrobnostmi jejich intimního přibližování. Při třetí návštěvě tiše přidala, že ví, že se otčím asi dopustil protizákonného jednání. Také ale cítí, že její odpor byl menší nežli její zvědavost a možná i touha po muži. Trestní oznámení na něj nakonec podávat nebude, jelikož před třemi lety emigroval, nyní žije v Kanadě a posílá jim pravidelně balíčky a valuty na tuzexové konto.

Domu jsem přišel s kytkou a dodnes si myslím, že „vyrovnané skóre“ nám v tu chvíli upevnilo manželství. I tento případ skončil dříve, nežli začal!